

El Bellit

Tagamanent

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Al Pla de la Calma.
Emplaçament: Sobre el Sot del Molinot, entre la Carena del Bellit i el Pla de la Llacuna.

Coordenades:

Latitud: 41.76401
Longitud: 2.30834
UTM Est (X): 442507
UTM Nord (Y): 4623806

Classificació

Número de fitxa: 08276-45
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Modern
Segle: XII-XVIII
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 002A00064
Fitxes associades:
[La jaça del Bellit](#)
Autor de la fitxa: Anna M. Gómez
Data de registre de la fitxa: dc., 28/03/2001 - 02:00

Descripció

Conjunt de construccions adaptades al pendent del terreny natural. Aquestes edificacions, de forma allargada i esglaonada, presenten una estructura de tres cossos principals juxtaposats, de planta rectangular. Els tres cossos principals presenten murs de paredat comú i pedres cantoneres, amb teulada a doble vessant; i el tercer amb coberta a una sola

vessant. El cos central és el dedicat a l'habitatge, el superior funciona com a paller i l'inferior com a capella (afegida el 1830). Es documenten diverses etapes constructives. La primera fase s'evidencia a l'àrea més propera al paller, la façana, amb planta baixa i pis i semisoterrani creat pel desnivell del terreny; presentant una disposició simètrica de les obertures, amb una portalada d'arc carpanell, amb brancals també de pedra ben tallada, excepte una porta al semisoterrani, destinada al pas d'animals força senzill. La segona fase, es situa a l'esquerra de l'anterior, entre el contrafort i la filera de pedres cantoneres embeguda dins del parament de façana, es caracteritza per un eix d'obertures, semblant a l'anterior però descentrat a la dreta. A la tercera fase s'evidencia l'empremta d'un arc rebaixat de totxo, forçant la disposició irregular de les obertures. A la part central s'hi pot llegir la data de 1741. El Bellit, doncs, forma un conjunt molt complet d'habitatge, gran paller, barri, capella i pou, constituïnt una gran finca (d'unes 600 ha), majoria de bosc on s'hi practica la pastura transhumant.

Observacions:

Destaca un rellotge de sol fet amb una petita llosa de pedra, que es troba situada a la cantonada més alta de la pallisa i que és sostingut per 3 claus de ferro.

Història

Es coneix molt poc s'obre l'evolució històrica i arquitectònica d'aquest gran mas. A l'Arxiu de la Corona d'Aragó Cancelleria hi ha un pergamí 4727, de finals del XII on apareix, per primera vegada, el topònim Belida, fàcilment adscribible al topònim Bellit; però al no fer-se cap precisió de caire geogràfic, no se'n pot dir gran cosa més. Aquest text fa referència a un capbreu de les rendes del Comte de Barcelona sobre el terme del castell de Tagamanent. El topònim també s'esmenta en els fogatges del 1515 i del 1553, on surt Joan Bellit i en Vellit, respectivament. Al segle XVI, ja podríem parlar d'una estructura de mas consolidada i aquests noms podrien pertànyer al cap de casa del Bellit, en moments diferents. Aquest mas patí un gran nombre de reformes arquitectòniques que s'evidencien al llarg de tota la seva estructura. Serà entre el segle XVII i XVIII que es construïran tots els annexos ramaders al voltant de la casa, tant a l'estructura inferior com a la terrassa superior. Les grans dimensions del conjunt arquitectònic ens fan pensar en una gran explotació ramadera, i on hi treballava més d'una família, segurament els Bellit. A partir de finals del segle XIX la casa s'anà descuidant fins a quedar en un estat força ruïnós; actualment els masovers utilitzen la part dels estables, quedant deshabitada tot el que és la construcció senyorial.

Bibliografia

AAVV. (1996). De la balma a la masia. L'habitatge medieval i modern al Vallès Oriental.
CASTELLANOS, J. (1990). "Uns altres patrimonis" a Revista d'Amics de Tagamanent, n.23.
Tagamanent. GARCIA-PEY, E. (1998). Tagamanent. Noms de cases i de lloc. Ajuntament de Tagamanent. p. 25, 161. GAVÍN, J.M. (1990). "Sant Nicolau" Vallès Oriental, Inventari d'Esglésies. Arxiu Gavín, vol.23. IPEC-Montseny (1998), n. 3867.

